

overse mange Forhold, der burde medtages, naar de ville gaa til det extraordinære Skridt, som det i Virkeligheden er, at lade Statskassen direkte gribe ind i disse Forhold. Det er en væsentlig Grund, jeg har for mit Forslag. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem her lige overfor (Steenstrup) i, at Finansministeren, naar de Herrers Forslag vedtoges, nu kunde gaa hen og levere to Sparekasser her i Kjøbenhavn de 5 Millioner Kr., og saa Punktum; thi selv om det kunde lade sig gjøre efter Bogstaven, er det selvfølgelig noget saa Urimeligt efter den hele Forhandling og Sagens Natur, at det aldrig vilde ske. (Steenstrup: Det er noget Andet!). Ja, det er noget Andet; men tager man det ærede Medlems Forslag og mit Forslag, hvorefter Laanene skulle gives til Lettelse af Omsætningsforholdene, saa siger jeg, at Finansministeren kunde her gjøre akkurat det Samme, han kunde ogsaa efter vort Forslag give to Sparebaner, „Bikuben“ og en anden Kjøbenhavnst Bank, 2½ Million Kr. hver, og saa Punktum. I den Henseende er der jo imidlertid aldeles ingen Mening i at frygte nogen Misforstaaelse mellem de forskellige Faktorer, der behandle denne Sag, og den, hvem Bemyndigelsen gives. Jeg har altsaa ingen Frygt for de Herrers Forslag i den her omhandlede Henseende, men jeg har de to Indvendinger derimod, at det vil berede Loven Ban- seligheder, og selv om det ikke var Tilfældet — det er de Herrer, der have ført Sagen frem, nærmere til at bedømme end jeg —, mener jeg dog, at de overse, at vi bør eller kunne komme Andre til Hjælp end dem, som staa i Forhold til Sparekasserne. Lænte vi nu, at de give deres 5 Millioner til Sparekasserne, saa kunne de, jeg nævner nu Saabant som Exempel, sætte Landmænd i Stand til fra deres Side at gaa ind paa andre Kreditforhold lige overfor deres Handlende, men de kunne dog vanskelig vente, at disse Millioner ogsaa skulde bære den Frugt i det Omfang, at de Handlende og Industridrivende ogsaa vilde kunne erhverve Penge til at betale Læser med, og saaledes skabe sundere Forhold i Kreditten. Hvis de derimod ogsaa styrke saadanne Instituter, Banker, saadanne Forhold, hvorigjennem industrielle Foretagender holdes ilive, hvis de, saaledes som der staa i Instruxen af 1857, bidrage til, at Arbejdsforstandere og Fabrikanter blive i Stand til at holde Foretagender paa Venene og derved holde Arbejdere til Fortjeneste, saa vilde sikkert de Handlende fra deres Side ogsaa opfylde deres Forpligtelser uden at komme ind under denne Kritis. Sagen maa tages fra begge Sider; thi der- ved ske Ordene Fyldest: „til Lettelse af Omsætningsforholdene.“ Hvad nu de 10 Millioner angaar, da indeholdes deri kun en Bemyndigelse, men ikke en Forpligtelse til at gaa dertil, for saa vidt Forholdene tillæde det. Det kan da ikke synes at være nogen som helst Vene for Ministeren at have Be-

myndigelsen udtrykt saaledes: indtil 10 Millioner, saa kan der gaa til henimod 10 Millioner, alt efter som Statskassens kontante Beholdning tillader det. Det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) hentydede i Forbindelse med de 5 Millioner til, hvad der ligger i Bankerne, men denne Forbindelse raade vi overhovedet ikke over; men der er en saadan Forbindelse i den Henseende, at Ministeren, i alt Fald efter min Mening, ikke kan komme i Forlegenhed ved at tage imod et Udtryk, der kun tillader ham at gaa op over 5 Millioner Kroner. Forslaget under Nr. 7 vil jeg stemme for. Det er efter min Mening fuldstændig korrekt at betegne det saaledes: Omskostningerne udbredes af Statskassen; og at der bliver søgt Bevilling dertil for det første Aar ved Tillægsbevilling, naar Loven træder i Kraft næste Finansaar, og saa senere hen paa Finansloven, det ligger i Sagens Natur. Jeg synes, denne Affattelse er korrekt end den, de Herrer have opstillet i Forslag Nr. 2., andet Stykke.

N. Jensen (Standerb. A. 2. B.): Jeg hørte med stor Forundring den juridiske Lære, det ærede Medlem fra Vrå (Steenstrup) fremsatte. Han udtalte, at det var en kolossal Uvidenhed fra vor Side, naar vi troede, at vi i de 5 Millioners Anvendelse til Sparekasserne skulde have Garanti for, at overhovedet alle Sparekasser vilde komme i Betragtning. Jeg tror, at det ærede Medlem senere paa det Bestemteste kom til at modsigte sig selv. Han siger nemlig, at han har stillet Forslag om, at „Sparekasserne“ skulle udgaa, men føler sig overbevist om, at Finansministeren erkjender Rigtigheden af, at det netop er Sparekasserne, der bør hjælpes. Forskjellen er den, at det ærede Medlem mener, at, naar vi tage „Sparekasser“ ud af Forslaget, saa vil Finansministeren hjælpe disse, men naar de staa i Forslaget, vil han det ikke (Steenstrup: Nei!). Ja, jeg kan ikke forstaa det anderledes. Den Frygt, som det ærede Medlem nærer for, at Ministeren skulde stille sig ensidig over for Forslaget og give Laan til f. Ex. de to Sparekasser i Kjøbenhavn, som han nævnte, synes jeg, det ærede Medlem kunde have større Grund til at nære overfor det Forslag, som han selv har stillet, idet man giver de 10 Millioner — for saa vidt dette vedtages — frit i Ministerens Haand og siger: Saa Meget kan anvendes til Lettelse af Omsætningsforholdene. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) antog, at vi ved den Bei, vi her ønskede at gaa, ikke vilde faae Loven fremmet. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har noget større Kjendskab til det andet Things Stemning over for dette Forslag, end vi have; jeg tror, at, saa længe vi ikke have hørt noget Andet, ere vi ikke berettigede til at tro, at det andet Thing ikke vil gaa med (Berg: Hush paa vor Finansminister!). Ja, jeg har opfattet den høitærede Minister saaledes, at han staa